

Chương 11

Ba người đi tới cửa khách sạn rồi mỗi người một ngã.

Vào đến phòng mình, Phó Đình Xuyên liền đặt Tiểu Mễ Đoàn lên thăm, đẩy nó tới cái lồng Elizabeth. Mục đích là vì ngăn con mèo này cắn băng vải, liếm miệng vết thương lại thêm nhiễm trùng.

Trước kia nó vô cùng cảnh giác, nhưng bây giờ con mèo nhỏ không hề kháng cự chủ nhân như ngày trước, nó khập khiễng hai bước rồi nằm ườn trên thảm, vô cùng thoải mái.

Nếu cho tình cảm sẽ nhận được tình cảm, loài vật cũng rất hiểu đạo lý này, nhưng rất nhiều người lại bỏ qua điều đó.

Từ Triệt bắt đầu bố trí “Giang sơn của meo meo” ở khắp phòng, đặt mọi thứ đâu vào đấy.

Phó Đình Xuyên gãi gãi cằm Tiểu Mễ Đoàn một lúc rồi đứng lên, nói: “Tôi đi tắm đã.”

Từ Triệt đang gắn cọc gỗ cho mèo cào, anh ngẩng đầu nhìn bóng người cao lớn kia: “Lão Phó, tôi có thể hỏi cậu mấy vấn đề được không?”

Người kia hơi dừng lại một chút: “Hỏi đi.”

“Cậu không định tìm bồ à?”

“Anh nói cái gì?” Phó Đình Xuyên dường như không nghe rõ, nên hỏi lại thêm lần nữa.

Từ Triệt hỏi lại bằng tiếng phổ thông tiêu chuẩn: “Cậu không định tìm bạn gái à?”

Phó Đình Xuyên lạnh nhạt đáp: “Không rảnh.”

Từ Triệt vắn vắn định ốc: “Vậy cậu để ý cô bé trang điểm kia?”

“Không.”

“Thế thì có cảm tình với cô ấy?”

“...” Phó Đình Xuyên tạm dừng một giây: “Không.”

“Vì sao hôm nay cậu lại giúp cô ấy?” Trên mặt Từ Triệt hiếm khi có vẻ nghiêm túc: “Bởi vì tay cô ấy đẹp? Cậu nghĩ thử, hai tháng nữa, mỗi ngày đều phải nhìn bàn tay kia, chúng ta cũng không hiểu rõ cô ấy. Nếu như bị cô ấy phát hiện ra tật xấu của cậu, tiết lộ ra ngoài, cậu còn lăn lộn gì được nữa, mọi chuyện của đồ võ hết”.

“Cô ấy là fan của tôi.” Phó Đình Xuyên ngắt lời.

Từ Triệt hét lên: “Fan thì sao? Fan thì có thể giữ bí mật cho cậu vô điều kiện à? Đạo này fan chuyên thành anti nhiều lắm đấy”.

“Ý của tôi là,” Phó Đình Xuyên quay đầu nhìn anh, đôi mắt hẹp dài, giống như mặt nước sâu thăm thẳm: “Cô ấy là fan của tôi, tôi không muốn bất cứ ai bắt nạt họ trước mặt mình”.

“Chuyện hôm nay cũng không phải là bắt nạt, phản ứng của Bạch Nhuê hơi lớn, nhưng đúng là Khương Diệu kéo tóc của cô ấy thật, chuyện như thế Viên Dạng cũng biết giải quyết, cậu xen vào làm gì”. Từ Triệt vừa nghĩ vừa bực không thể đánh cho người kia một cái.

“Nói nhiều thứ vô nghĩa thế làm gì, rốt cục ai là ông chủ hả?” Sắc mặt Phó Đình Xuyên chuyển thành nghiêm nghị.

Từ Triệt tiếp tục chống lại: “Cậu có tư tâm!”

“Tùy anh nghĩ sao cũng được.”

Những lời này giống như cây ngay không sợ chết đứng, Phó Đình Xuyên nói xong thì đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

Từ Triệt tự nhiên lại thấy nhức đầu, đưa tay lên xoa xoa trán mấy cái.

Anh hầu hạ người này hơn mười năm, mấy năm nay cuộc sống nghỉ ngơi, cảm xúc biến hóa, và cả thể trạng của người đó đều nằm trong tay mình.

Nhưng hai ngày này, anh thấy hành động của Phó Đình Xuyên giống như không khống chế được. Cậu ta thích tay đẹp, vẫn luôn như thế, chính cậu ta cũng rõ ràng nhất, chỉ cần nhìn cũng khiến mình xúc động.

Nhưng xế chiều hôm nay, cậu ta lại kéo một người tới bên cạnh mình

Những cảnh quay kế tiếp, mỗi một khác, mỗi một giây anh đều thấy lo lắng như bom sắp nổ, có khi đột nhiên, đoàng một phát!

Lão Phó này rốt cuộc đang nghĩ cái gì?!

Kỳ thật, Phó Đình Xuyên cũng không rõ mình đang nghĩ gì.

Bao gồm cả việc làm hăng hái lúc chiều nay, lúc ấy anh không nghĩ nhiều như vậy. Thấy cô gái trẻ tay chân luống cuống giống như đang nhìn anh cầu xin giúp đỡ, có khi chính cô cũng không có ý định đó.

Quên đi, coi như là... Lấy độc trị độc đi. Phó Đình Xuyên từ từ nhắm mắt.

Tiếng nước chảy ào ào, sương mù từ vòi tắm hoa sen quanh quần trên gương mặt sắc bén của người đàn ông.

Vòi hoa sen đặt ở trên cao, nước tuôn xuống mái tóc đen, lăn trên từng tấc da thịt rơi xuống dưới, từ từ chảy xuôi đến thắt lưng cứng cỏi, chân dài mạnh mẽ, ngoại hình này, quả là không thể bỏ qua.

Ngày mai, Khương Diệu dậy thật sớm, tỉ mỉ chỉnh chu bản thân mình rồi đến phòng hóa trang.

Giống như là lần đầu phỏng vấn, hay là lần đầu tiên được phân công công việc, trong lòng cô không hiểu sao lại thấy lo lắng khẩn trương.

Khương Diệu nghĩ đến mình tới sớm rồi, không ngờ vẫn có người sớm hơn, luôn là thầy của cô.

Cửa phòng hóa trang đóng chặt, sau khi đẩy ra thì thấy Viên Dạng ngồi trong phòng trang phục, chọn trang phục phải dùng hôm nay, bên cạnh còn có mấy cô bé đang phụ giúp.

Chuyện này rõ ràng có thể giao cho trợ lí, nhưng thầy lại luôn tự mình làm hết cả.

Thực ra cũng không phải thầy cực cung tận tụy gì, mà là... lo lắng về gu thẩm mỹ của người khác.

Khương Diệu tươi cười chào hỏi: “Chào thầy”.

“Chào học trò.” Viên Dạng thuận tiện diễn vai.

Giờ chưa có diễn viên đến, dù sao vẫn còn nhàn rỗi, Khương Diệu đi tới khu trà nước pha cà phê.

Đến lúc đi ra trong phòng đã có thêm vài người. Trong đó có Phó Đình Xuyên. Khương Diệu tìm tìm, không thấy trợ lý Từ ở đây, anh ấy tới một mình à.

Lúc Khương Diệu trở lại, cà phê cũng đã pha xong.

Ly thứ nhất sáng nay thôi thì cô giành cho ông chủ của mình đi.

“Chào Phó tiên sinh.” Cô lướt qua người đàn ông đang ngồi trên ghế dựa, đặt ly lên trước bàn trang điểm.

Miệng chén lượn lơ làn khói trắng, hương cà phê nồng nàn lan tỏa.

“Chào”. Phó Đình Xuyên theo bản năng chào lại, cũng mở tờ báo trên tay ra. Đọc báo là thói quen mỗi sáng của anh, cũng giống như chạy bộ mỗi đêm vậy.

Tiếng thăm hỏi ân cần này của Khương Diệu khiến người phía trước thoáng nhấc mắt lên, nhìn cô. Cô gái mở túi trang điểm ra, lấy các dụng cụ hóa trang theo thứ tự, vừa nói: “Phó tiên sinh, em pha cà phê đây, anh thử xem”.

“Ừ.” Anh trả lời không chút để ý, bởi vì bây giờ toàn bộ chú ý đều ở trên tay cô.

Tạo hóa cũng thần kì thật, tặng cho nhận loại da thịt và cốt cách.

Ngón cái và ngón trỏ của cô nhẹ nhàng rút một loạt cây cọ lớn nhỏ ra. Bàn tay trắng trẻo, cây cọ màu đen. Trắng và đen, hai màu đối lập, cũng tạo thành bát quái, càn khôn, chấn, tốn, khảm, cách, cấn, đoái*, cũng có thể khiến anh nảy sinh tâm ma đầy xấu hổ.

*các quẻ trong càn khôn

Phó Đình Xuyên cúi mắt, bưng ly cà phê kia lên nhấp một ngụm...

Thuần khiết, uống ngon.

Tay Khương Diệu rửa máy pha cà phê...

Tay Khương Diệu nghiền nát hạt cà phê...

Tay Khương Diệu thêm đường, lọc rồi rót vào ly....

Trong đầu Phó Đình Xuyên đều là tay cô, đột nhiên anh lại thấy hối hận, hối hận hôm qua mình xúc động ra mặt, hối hận mình kéo cô ấy về bên cạnh.

May mà, tối hôm qua anh nảy ra chủ ý.

Phó Đình Xuyên thân nhiên nói: “Chờ trợ lý của tôi tới rồi hoá trang.”

Khương Diệu sững sốt: “Dạ.”

Vừa vắn, khi đó cô cũng vừa chuẩn bị xong, từ từ thu tay lại.

Phó Đình Xuyên lật lật tờ báo, nhưng mà một chữ cũng không nhìn được, cho nên đành phải thôi. Dù sao cũng phải kiếm thứ gì đó để che giấu vẻ không tự nhiên của mình.

Anh lấy di động ra, mở ứng dụng theo dõi Từ Triệt đã thức đêm down cho mình.

Cả một ngày anh đều ở phim trường, thỉnh thoảng mới rảnh rỗi liền muốn nhìn tình hình Tiểu Mễ Đoàn đang ở phòng. .

Camera quan sát được gắn ở phòng khách, vị trí rất cao, cho nên có thể thấy được mọi góc ngách.

Trên màn ảnh, hình ảnh tương đối rõ ràng hiện ra.

Phó Đình Xuyên liếc mắt một cái đã tìm thấy Tiểu Mễ Đoàn, cô bé nằm ngủ trên ghế sa lông màu râm nắng, giống như một quả cầu màu trắng nhỏ.

Một ngày mèo ngủ mười sáu tiếng. Dù thế giới hỗn loạn ta vẫn có thể tiến vào giấc mộng tiêu dao.

“Khương Diệu, lại đây nhìn xem.” Anh giống như đứa bé gọi thêm đồng bọn.

Cô gái trẻ lập tức bị hấp dẫn: “Gì ạ?”

“Theo dõi.”

Khương Diệu ghé sát vào, nhưng không phải quá gần, vẫn duy trì một khoảng cách lịch sự như trước.

Người bình dân và người giàu có cách chú ý khác biệt một trời một vực, ánh mắt của cô nhìn lên màn ảnh, sau đó thì thốt lên: “Anh dùng 4G xem video à?”

“... Không có gì.” Trước đó anh vừa nhận làm người phát ngôn cho một tập đoàn truyền thông.

Có tiền thì sẽ tùy hứng, Khương Diệu oán thâm, trên mặt vẫn tiếp tục cười đánh giá: “Nhà của mèo ạ?”

Phó Đình Xuyên nói : “Cái theo dõi này có thể gọi được nữa”.

“Thật ạ? Nó nghe thấy sao?”

“Ừ.”

Khương Diệu khẽ gọi: “Tiểu Mễ Đoàn, Tiểu Mễ Đoàn.”

Trong điện thoại di động lập tức vang lên tiếng động, lỗ tai con mèo trắng nhúc nhích, nó ngẩng đầu lên tìm kiếm nơi phát ra tiếng gọi.

Chơi thật vui, hai người cùng bật cười.

Từ Triệt đứng cách đó nửa bước, đi không được, ở lại cũng không xong.

Con mẹ nó hai người này đang làm gì vậy? Hai vợ chồng cùng nhau trêu chọc đứa con nhỏ trong nôi rồi cười vô cùng từ ái à?

Đợi đến khi hai người họ chơi xong trò “Rình mèo”, Từ Triệt mới tiến đến, đưa một bọc giấy gói to cho Phó Đình Xuyên

Phó Đình Xuyên ngừng cười: “Xong rồi à?”

“Ừ.”

Người đàn ông mở túi ra, liếc mắt nhìn như đang kiểm chứng. Sau đó anh đưa tay vào lấy một thứ gì đó từ trong ra đưa cho Khương Diệu: “Cho cô”.

Khương Diệu chăm chú nhìn kỹ, là một bộ đôi bao tay của nữ, sờ lên rất mềm mại, có vẻ là từ bông vải. Cổ bao tay có hình lá sen, khảm thêm những hạt nhỏ lấp lánh, vô cùng tao nhã.

Ngay sau đó, Phó Đình Xuyên bình tĩnh dặn dò: “Trên mu bàn tay cô có vết thương còn chưa lành, đồ trang điểm lại độc hại, cho nên cô mang bao tay trang điểm đi”.